

in naam van de Koning

vonnis

RECHTBANK GELDERLAND

Team kanton en handelsrecht

Zittingsplaats Arnhem

zaaknummer / rolnummer: C/05/376156 / HA ZA 20-511

Vonnis van 29 september 2021

in de zaak van

RONALD KREBAUM,
wonende te Heesselt, gemeente West Betuwe,
eiser,
advocaat mr. H.A. Schenke te Nijmegen,

tegen

de publiekrechtelijke rechtspersoon
GEMEENTE WEST BETUWE,
zetelend te Geldermalsen, gemeente West Betuwe,
gedaagde,
advocaat mr. N.E. Groeneveld-Tijssens en mr. E.P. Euverman te Breda.

Partijen zullen hierna Krebaum en de Gemeente genoemd worden.

1. De procedure

1.1. Het verloop van de procedure blijkt uit:
- het tussenvonnis van 6 januari 2021
- het proces-verbaal van mondelinge behandeling van 8 maart 2021 en de daarin genoemde stukken
- de rolberichten van partijen van 7 april 2021 waarin zij berichten dat zij geen schikking hebben bereikt.

1.2. Ten slotte is vonnis bepaald.

2. De feiten

2.1. Krebaum heeft in 2007 grond met een daarop gelegen bedrijfsgebouw aan de Esterweg 63 te Heesselt (hierna: het perceel) aangekocht, met het oog op het verplaatsen van zijn bedrijf – aardbeienteelt – naar die locatie.

2.2. In verband met de beoogde vestiging van zijn bedrijf en het realiseren van een bedrijfswoning op het perceel heeft Krebaum de Gemeente verzocht het planologisch regime ter plaatse te wijzigen. Naar aanleiding daarvan hebben Krebaum en de Gemeente op 6 september 2011 een anterieure overeenkomst gesloten, strekkende tot wijziging van het

bestemmingsplan Esterweg 2 te Heesselt (hierna: de anterieure overeenkomst). Uit hoofde van de anterieure overeenkomst heeft Krebaum onder meer een bedrag van € 20.000,00 betaald als bijdrage voor bovenwijkse investeringen. Bij brief van 12 januari 2013 heeft Krebaum verzocht om terugbetaling van die bijdrage in verband met het ontbreken van een deugdelijke grondslag voor de betaling. Op 2 oktober 2013 heeft de Gemeente Krebaum bericht dat hij dit bedrag zal terugontvangen omdat als gevolg van voortschrijdende inzichten en ontwikkelingen tegenover de door Krebaum betaalde bijdrage geen voldoende tegenprestatie van de Gemeente zal komen te staan. De Gemeente heeft het bedrag van € 20.000,00 op 12 oktober 2013 aan Krebaum terugbetaald maar heeft de gevorderde rentevergoeding over dit bedrag niet betaald.

2.3. In afwachting van de bouw en voltooiing van de nieuw te bouwen bedrijfswoning heeft Krebaum eind 2013 een tijdelijke woning in het reeds op het perceel aanwezige bedrijfsgebouw gerealiseerd en met zijn gezin betrokken. Vervolgens heeft hij hiervoor bij de Gemeente een vergunning aangevraagd. Bij besluit van 21 mei 2014 heeft de Gemeente Krebaum die vergunning geweigerd. Aansluitend heeft de Gemeente aangekondigd handhavend te zullen gaan optreden tegen de bewoning van de tijdelijke woning in het bedrijfsgebouw. In verband hiermee heeft Krebaum vergunning gevraagd voor het plaatsen van een tijdelijke woonunit op zijn perceel. Deze vergunning is op 25 juni 2015 verleend. Op 15 juli 2015 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State het besluit van de Gemeente tot weigering van de bouw van een tijdelijke woning in het bestaande bedrijfsgebouw vernietigd.

2.4. In het eerste kwartaal van 2014 heeft Krebaum een aanvang genomen met de bouw van de nieuwe bedrijfswoning op het perceel. Bij het uitzetten van de peilhoogte op 13 mei 2014 heeft de Omgevingsdienst Rivierenland (hierna: ODR) als toezichthouder namens de Gemeente aan Krebaum aangegeven dat een peil van 0,30 meter boven het wegdek van de aangelegen openbare weg moest worden aangehouden. Volgens Krebaum zou, zoals hij direct daarna heeft aangegeven aan de Gemeente, het peil hoger moeten liggen. Door de Gemeente, althans de ODR namens haar, is in een mail van 18 september 2014 aangegeven dat een peil van 1 meter boven het oorspronkelijke maaiveld is vergund en dat daarvan dus zou kunnen worden uitgegaan. Bij brief van 25 januari 2015 van zijn toenmalige gemachtigde heeft Krebaum de Gemeente aansprakelijk gesteld voor de kosten die voor hem zijn voortgevloeid uit de onjuist uitgezette peilhoogte. De Gemeente heeft aansprakelijkheid daarvoor van de hand gewezen.

3. De vordering

3.1. Krebaum vordert dat de rechtbank de Gemeente veroordeelt om bij wege van schadevergoeding aan Krebaum een bedrag te vergoeden van € 46.258,80, vermeerderd met de buitengerechtelijke incassokosten als door de rechtbank in goede justitie naar redelijkheid vast te stellen alsmede vermeerderd met de wettelijke handelsrente over de hoofdsom en de buitengerechtelijke incassokosten vanaf de dag der dagvaarding tot aan de dag der algehele voldoening, met veroordeling van de Gemeente in de kosten van dit geding en de nakosten.

3.2. De gemeente voert verweer. Op de stellingen van partijen zal hierna, voor zover van belang, nader worden ingegaan.

4. Het geschil en de beoordeling

Handhavend optreden tegen tijdelijke bewoning van het bestaande bedrijfsgebouw

4.1. Het op 21 mei 2014 genomen besluit tot weigering van een vergunning voor het realiseren van een tijdelijke woning in het bestaande bedrijfsgebouw is door de Afdeling bestuursrechtspraak vernietigd. Tussen partijen is niet in geschil dat daarmee sprake is van een onrechtmatig besluit en dat de Gemeente Krebaum in beginsel voor de schadelijke gevolgen daarvan schadeloos moet stellen. De Gemeente betwist echter dat causaal verband bestaat tussen de onrechtmatige gedraging en de gestelde schade. Zij voert daartoe aan dat het besluit van 21 mei 2014 door de Afdeling bestuursrechtspraak is vernietigd omdat het onvoldoende was gemotiveerd en dat wanneer wel een rechtmatig, dus voldoende gemotiveerd, besluit zou zijn genomen, de omgevingsvergunning voor de tijdelijke bewoning van het bestaande bedrijfspand eveneens, maar dan op andere grond en motivering, zou zijn geweigerd. Dat licht zij toe door erop te wijzen dat de gemeentelijke “Structuurvisie Neerijnen 2020” en het regionale “Beleidskader voor hergebruik van vrijgekomen agrarische bedrijfsbebouwing in het buitengebied” beoogden het mogelijk te maken om nieuwe (bedrijfs-) woningen op te richten in het buitengebied, mits in ruil daarvoor alle bestaande voormalige agrarische bedrijfsgebouwen werden gesloopt. Omdat aan Krebaum toestemming is verleend voor de bouw van een nieuwe bedrijfswoning op het perceel, zou de Gemeente de aanvraag voor de tijdelijke bewoning van het bestaande bedrijfspand in ieder geval hebben afgewezen aangezien die ontwikkeling, ook nu het ging om tijdelijke bewoning, niet paste binnen het gemeentelijk beleid. Het behouden van het bedrijfsgebouw waarop de aanvraag betrekking had was volgens dat beleid immers niet gewenst. Ook stond het destijds geldende bestemmingsplan in de weg aan bewoning van een voormalig agrarisch bedrijfsgebouw.

4.2. De door de Gemeente aangevoerde argumenten kunnen niet leiden tot het oordeel dat de Gemeente op grond daarvan een rechtmatig besluit had kunnen nemen tot afwijzing van de gevraagde vergunning. Tijdelijke bewoning, in afwachting van de realisatie van een nieuwe woning op het perceel, waarvoor door de Gemeente al vergunning was verleend, zou er in dit geval toe hebben geleid dat zodra de nieuw te bouwen woning gerealiseerd zou zijn en door het gezin van Krebaum zou zijn betrokken, het bestaande bedrijfsgebouw niet meer door hen bewoond zou worden. Het toestaan van tijdelijke bewoning zou derhalve, anders dan de Gemeente lijkt te stellen, niet tot gevolg hebben dat het bestaande bedrijfsgebouw zou moeten worden behouden, ook nadat de nieuwe bedrijfswoning was gerealiseerd. Het beleid van de Gemeente om het mogelijk te maken om nieuwe (bedrijfs-) woningen op te richten in het buitengebied, mits in ruil daarvoor alle bestaande voormalige agrarische bedrijfsgebouwen werden gesloopt, zou door het verlenen van tijdelijke toestemming tot bewoning niet zijn doorkruist.

4.3. De Gemeente wordt met het voorgaande dan ook niet gevolgd in haar verweer dat causaal verband met de hier aan de orde zijnde schade ontbreekt.

4.4. Krebaum vordert in verband met het onrechtmatig handelen van de Gemeente als hiervoor gedeut, vergoeding van een bedrag van € 3.267,00 voor door hem betaalde huur van een op het perceel geplaatste portacabin als tijdelijke woonruimte en een bedrag van € 527,00 in verband met door hem betaalde leges voor de daarvoor aangevraagde vergunning. Verder worden door hem in dat verband gevorderd een bedrag van € 1.512,50

voor “voorbereidingskosten”, € 326,70 voor het aanbrengen van nutsvoorzieningen en € 660,00 voor door hem verrichte eigen werkzaamheden/arbeidsuren.

4.5. De Gemeente heeft zich er in het kader van de schadebegroting op beroepen dat sprake is van voordeelstoerekening in die zin dat indien de Gemeente Krebaum een omgevingsvergunning zou hebben verleend voor de (tijdelijke) woonvoorziening in het bestaande bedrijfspand, hij die voorziening ook had moeten verwijderen na verloop van de alsdan daarvoor vergunde termijn en daarvoor kosten had moeten maken. Nu de vergunning niet is verleend, bespaart Krebaum zich de kosten om het bedrijfsgebouw in de oorspronkelijke staat terug te brengen, aldus de Gemeente. Met dit betoog gaat de Gemeente er echter aan voorbij dat Krebaum vergoeding vordert van de extra kosten die voor hem zijn voortgevloeid uit de plaatsing en huur van de portacabin en deze het directe gevolg zijn van het weigeren van de Gemeente van de vergunning en de aanzegging tot handhaving. De bespaarde kosten, zoals door de Gemeente benoemd, strekken niet op die extra kosten in mindering. Het zijn extra kosten die Krebaum als gevolg van het handelen van de Gemeente heeft moeten maken, náást de kosten die hij al had gemaakt voor de tijdelijke woonvoorziening in het bedrijfspand. Die eerste kosten strekken niet op de tweede in mindering.

4.6. De Gemeente heeft verder nog aangevoerd dat Krebaum eigen schuld heeft aan het ontstaan van de schade. In dit verband beroept zij zich erop dat Krebaum wist dat de kans op een vergunning voor een externe woonunit veel groter was dan de kans op een vergunning voor bewoning van het bestaande bedrijfsgebouw en dat Krebaum daarom direct voor de meest zekere optie had moeten kiezen. De rechtbank kan de Gemeente hierin niet volgen. Zoals hiervoor onder punt 4.3 is overwogen, kunnen de door de Gemeente aangevoerde argumenten niet leiden tot het oordeel dat de Gemeente op grond daarvan een rechtmatig besluit had kunnen nemen tot afwijzing van de gevraagde vergunning. Nu voor Krebaum dus de mogelijkheid bestond om een vergunning voor tijdelijke bewoning voor het bestaande bedrijfsgebouw te verkrijgen, kan het hem niet worden tegengeworpen dat hij van die mogelijkheid gebruik heeft willen maken.

4.7. Voorts stelt de Gemeente dat het aan Krebaum kan worden toegerekend dat hij heeft nagelaten om bij zijn aanvraag een deugdelijke onderbouwing te overleggen. Ondanks uitdrukkelijke navraag door de Gemeente heeft Krebaum niet naar voren gebracht waarom sprake was van een tijdelijke behoefte aan woonruimte en niet onderbouwd dat de aanvraag in overeenstemming was met een goede ruimtelijke ordening. Ook dit verweer kan geen stand houden, nu dit op zichzelf de (on-) rechtmatigheid van het besluit van de Gemeente van 21 mei 2014 raakt en partijen hebben erkend dat dit besluit onrechtmatig was, zodat de rechtbank hiervan uit zal gaan.

4.8. Wanneer de Gemeente de omgevingsvergunning niet zou hebben geweigerd, zou Krebaum zich allereerst de kosten hebben bespaard die waren gemoeid met de plaatsing van een externe, mobiele woonunit. Dit betroffen de leges van € 527,00 en de huur van de portacabin van € 3.267,00. De Gemeente heeft, naar zij aanvoert bij gebrek aan wetenschap, betwist dat een mobiele woonunit is gehuurd en geplaatst geweest, maar naar het oordeel van de rechtbank heeft Krebaum dat genoegzaam onderbouwd. Krebaum heeft een factuur van 13 april 2016 van Gebr. M. en W. Bron B.V. overgelegd (onderdeel van productie 1 bij dagvaarding) waaruit blijkt dat hem voor de huur van een portacabin gedurende 36 weken, vanaf week 27 in 2015 tot en met week 9 in 2016, een bedrag van € 3.267,00 in rekening is gebracht. Krebaum heeft eveneens een betalingsbewijs overgelegd (aanvullende producties

productie 20). De hiervoor genoemde kosten zullen worden toegewezen. Verder vordert Krebaum vergoeding van de voorbereidingskosten voor de tijdelijke woonruimte. Hij heeft deze kosten onderbouwd door overlegging van een factuur van € 1.512,50 voor de levering van zand door Loonbedrijf en kraanverhuur H. Valkis (onderdeel van productie 5 bij dagvaarding). Uit de inhoud van die factuur blijkt dat deze betrekking heeft op levering van zand in december 2015. Nu, zoals is af te leiden uit de hiervoor aangeduide factuur van Gebr. M. en W. Bron B.V., de portacabin in week 27 van 2015 op het perceel is geplaatst, volgt hieruit zonder nadere motivering, die niet is gegeven, niet dat de factuur voor de levering van zand betrekking heeft op de portacabin. De gevorderde voorbereidingskosten zullen daarom worden afgewezen. Voor de eveneens gevorderde vergoeding van € 326,70 voor de kosten voor nutsvoorzieningen (stroomkabel en water) geldt dat de Gemeente hiertegen geen separaat verweer heeft gericht. Nu de opgevoerde kosten de rechtbank redelijk voorkomen, zal de vordering worden toegewezen. Aan vergoeding van de kosten voor eigen werkzaamheden heeft Krebaum € 660,00 (22 uur x € 30,00) gevorderd. De Gemeente heeft betwist dat Krebaum zelf uren heeft moeten besteden aan de plaatsing van de portacabin en heeft zich erop beroepen dat Krebaum de vordering niet heeft gespecificeerd. De rechtbank zal deze kosten afwijzen nu Krebaum niet heeft gesteld waaraan deze uren zijn besteed en nu niet is komen vast te staan dat voor de plaatsing van de portacabin door Krebaum eigen werkzaamheden zijn verricht.

4.9. De Gemeente heeft nog aangevoerd dat de gevorderde BTW over de schadevergoeding moet worden afgewezen, omdat Krebaum die via zijn onderneming kan hebben verrekend. Krebaum heeft ter zitting heeft verklaard dat hij de kosten gemoeid met de tijdelijke huisvesting in het bestaande bedrijfsgebouw en met de realisatie van een nieuwe bedrijfswoning, op advies van zijn belastingadviseur buiten zijn bedrijfsvoering heeft gehouden en de betaalde BTW niet heeft verrekend. Nu niet is komen vast te staan dat Krebaum de BTW heeft verrekend of heeft kunnen verrekenen, zal deze worden toegewezen. Dit betekent dat voor dit schade-onderdeel een bedrag van € 527,00 + € 3.267,00 + 326,70 = € 4.120,70 zal worden toegewezen.

Onjuist uitzetten peilhoogte nieuw te bouwen bedrijfswoning

4.10. Krebaum vordert de betaling van een bedrag van € 29.916,86 voor de kosten die voor hem beweerdelijk zijn voortgevloeid uit het door de ODR namens de Gemeente onjuist uitzetten van de peilhoogte van de nieuw te bouwen bedrijfswoning. Volgens Krebaum heeft het uitzetten van een te lage peilhoogte ertoe geleid dat het bouwvlak dieper moest worden uitgegraven, dat er aanvullende voorzieningen moesten worden getroffen in verband met grondwater en dat er meer bouwmaterialen moesten worden gebruikt.

4.11. De Gemeente heeft zich op het standpunt gesteld dat het, zelfs nu de ODR op 13 mei 2014 de peilhoogte onjuist heeft uitgezet, de eigen keuze van Krebaum is geweest om bij de bebouwing uit te gaan van een peil van 0,30 meter boven het wegdek in plaats van de toegestane 1 meter boven het wegdek. Causaal verband tussen de gemaakte fout en de gestelde schade ontbreekt en bij het vaststellen van de schade dient rekening gehouden te worden met de eigen schuld van Krebaum, aldus de gemeente.

4.12. Voorop staat dat de ODR weliswaar de taak had om, namens de Gemeente, het bouwpeil uit te zetten, maar dat het de eigen verantwoordelijkheid was van Krebaum, die de aannemingswerkzaamheden zelf uitvoerde, om het juiste bouwpeil te hanteren. Het feit dat de Gemeente, althans de ODR, in de praktijk veelal het bouwpeil uitzet, heeft niet als

consequentie dat de Gemeente voor de juiste uitzetting van het peil aansprakelijk is. Krebaum was ervan op de hoogte dat hij op basis van de bestuursrechtelijke regels gerechtigd was een bouwpeil te hanteren van 1 meter boven het wegdek. Hij wist dat de mededeling van de ODR dat een bouwpeil van 0,30 meter boven het wegdek moest worden gehanteerd, niet correct was. Door desondanks de bouw uit te voeren op basis van deze onjuiste mededeling, heeft Krebaum zelf de (gestelde) extra kosten veroorzaakt, waarvan hij in deze procedure vergoeding van de Gemeente vordert. Nu de gemeente voor de uitzetting van de bouwhoogte niet aansprakelijk is, zal deze vordering worden afgewezen.

Rentevergoeding over terugbetaalde bijdrage bovenwijkse voorzieningen en vergoeding van gemaakte juridische kosten

4.13. Aan zijn vordering tot vergoeding van wettelijke (handels)rente legt Krebaum het volgende ten grondslag. Het door hem betaalde bedrag van € 20.000,00 als bijdrage voor de realisatie van bovenwijkse voorzieningen is door de Gemeente terugbetaald. In dit geval is de overeenkomst door de terugbetaling teniet gegaan, zodat geen sprake meer is van contractuele rente maar van wettelijke rente. Krebaum maakt aanspraak op de wettelijke rente berekend over de periode vanaf het moment waarop de Gemeente het bedrag ontving, tot het moment waarop zij het terugbetaalde, een bedrag van € 1.386,47. Verder vordert Krebaum betaling van een bedrag van € 6.050,00 voor gemaakte juridische kosten ter onderbouwing van zijn vordering tot terugbetaling en een bedrag van € 240,00 voor acht uren eigen werkzaamheden.

4.14. De Gemeente heeft zich erop beroepen dat Krebaum toen hij op 4 oktober 2011 aan de Gemeente betaalde, dat deed op basis van de in de anterieure overeenkomst opgenomen verplichting. De bijdrage was gebaseerd op de “Nota bovenwijkse zaken” (hierna: de Nota). Uit hetgeen door de Gemeente naar voren is gebracht blijkt, dat de Nota in de raadsvergadering van 7 februari 2013 buiten werking is verklaard. Eerst nadat het college van B & W van de gemeente op 2 oktober 2013 had beslist over te gaan tot terugbetaling van de bijdrage bovenwijkse voorzieningen, omdat de Nota buiten werking was verklaard, kwam aan de betalingsverplichting van Krebaum op grond van de anterieure overeenkomst de grondslag te ontvallen. De Gemeente betwist gehouden te zijn tot vergoeding van wettelijke (handels)rente.

4.15. In artikel 6:119 BW is bepaald dat wettelijke rente verschuldigd is over de tijd dat een schuldenaar met de voldoening van een geldsom in verzuim is geweest. De rente wordt gezien als een gefixeerde schadevergoeding omdat de schuldenaar zijn geld niet op tijd ontvangt. In dit geval betrof de betaling geen schadevergoeding wegens onrechtmatig handelen en/of toerekenbare tekortkoming maar een terugbetaling op grond van gewijzigd inzicht aan de zijde van de Gemeente. Nu in die situatie van vertraging in de betaling geen sprake was, is de gemeente geen wettelijke (handels) rente verschuldigd. Deze vordering zal worden afgewezen.

4.16. Tot slot heeft Krebaum vergoeding gevorderd van de kosten van juridische bijstand en eigen werkzaamheden in het kader van het verzoek om terugbetaling van de bijdrage voor de bovenwijkse voorzieningen. Tot vergoeding van die kosten kan de Gemeente slechts worden veroordeeld wanneer komt vast te staan dat op haar een aansprakelijkheid rust uit hoofde van een onrechtmatig handelen en/of toerekenbare tekortkoming. Zoals hiervoor overwogen is de terugbetaling niet gegrond op zodanige aansprakelijkheid, waardoor grond voor vergoeding voor buitengerechtelijke werkzaamheden ontbreekt.

Slotsom

4.17. Op grond van hetgeen hiervoor is overwogen zal een bedrag van € 4.120,70 worden toegewezen. Overeenkomstig het Besluit vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten zal voor de buitengerechtelijke incassokosten een bedrag van € 537,07 worden toegewezen. Het totaal van € 4.657,77 zal worden vermeerderd met de ‘gewone’ wettelijke rente en niet, zoals gevorderd de wettelijke handelsrente als bedoeld in artikel 6:119a BW, nu de grondslag voor toewijzing niet is gelegen in een handelsovereenkomst maar in schadevergoeding.

4.18. Het vorenstaande betekent dat van de totale hoofdsom van € 46.258,80 een bedrag van € 4.120,70 zal worden toegewezen zodat Krebaum als de overwegend in het ongelijk gestelde partij moet worden aangemerkt. De rechtbank zal Krebaum daarom veroordelen in de proceskosten, aan de zijde van de Gemeente begroot op € 2.042,00 aan griffierecht en € 2.228,00 aan salaris advocaat (2 punten x tarief € 1.114,00), in totaal € 4.270,00.

5. De beslissing

De rechtbank

5.1. veroordeelt de Gemeente om aan Krebaum te betalen een bedrag van € 4.657,77, vermeerderd met de wettelijke rente over dit bedrag met ingang van veertien dagen na de betekening van dit vonnis tot de dag van volledige betaling,

5.2. veroordeelt de Gemeente in de na dit vonnis ontstane kosten, begroot op € 163,00 aan salaris advocaat, te vermeerderen, onder de voorwaarde dat de Gemeente niet binnen 14 dagen na aanschrijving aan het vonnis heeft voldaan en er vervolgens betekening van de uitspraak heeft plaatsgevonden, met een bedrag van € 85,00 aan salaris advocaat en de exploitkosten van betekening van de uitspraak,

5.3. veroordeelt Krebaum tot betaling van de kosten van dit geding, te voldoen binnen 14 dagen na de datum van dit vonnis, aan de zijde van de Gemeente tot op heden begroot op € 4.270,00, vermeerderd met de wettelijke rente over dit bedrag met ingang van veertien dagen na de betekening van dit vonnis tot de dag van volledige betaling,

5.4. veroordeelt Krebaum in de na dit vonnis ontstane kosten, begroot op € 163,00 aan salaris advocaat, te vermeerderen, onder de voorwaarde dat Krebaum niet binnen 14 dagen na aanschrijving aan het vonnis heeft voldaan en er vervolgens betekening van de uitspraak heeft plaatsgevonden, met een bedrag van € 85,00 aan salaris advocaat en de exploitkosten van betekening van de uitspraak, vermeerderd met de wettelijke rente over dit bedrag met ingang van veertien dagen na de betekening van dit vonnis tot de dag van volledige betaling,

5.5. verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad,

5.6. wijst het meer of anders gevorderde af.

Dit vonnis is gewezen door mr. M.L. Braaksma en in het openbaar uitgesproken op
29 september 2021.

~~wm ad mueren~~

M.L. Braaksma

GROSSE

Uitgegeven voor eerste grosse aan de
gedaagde partij.

De griffier van de rechtbank.

~~wm ad mueren~~
Datum: 29 september 2021